

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravnistvu.
Rokopisi pa
urednistvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Med lahkoživci.

- „Koliko te pa stane vzdržavanje gospodične Mici?“
- „Ne morem natanko povedati, kajti gospodična Mici je ne-
preračunljiva!“

KAROLININ PRVI NASTOP.

Karla Miletta (njeno navadno ime Karolina Seljak) je ravnokar došla iz provincijalnega mesta v glavno mesto, da vsprejme engažma kot baleteza na „Venus“ gledališču.

Karla je bila lepa, vitka blondinka, stara komaj dvajset let, finih energij izrazujočih potez. Prijatelji v provinci so ji še svetovali, naj si pred svojim prvim nastopom pridobi naklonjenost vpljivnega kritika, ako hoče doseči vspeh.

Tu so imeli v mislih dr. Ostriža, referenta najrazširjenejšega dnevnika: pri njem se je morala zglasiti vsaka novinka, sicer je že vnaprej s svojim nastopom pogorela.

Dr. Ostriž je bil znan kot poseben častilec ženske lepote — seveda samo platoničen častilec, kajti mož je bil že star nad šestdeset let.

K njemu se je toraj podala Karla. Na vsak način si je hotela pridobiti njegovo naklonjenost s prvim nastopom. Na vsak način! — — —

Pred obiskom naredila se je kar se je dalo lepo. Vedela je, da kritik visoko čisla lepo toaleto, zlasti dekolte, prozorne nogavice in pa druge take podrobnosti.

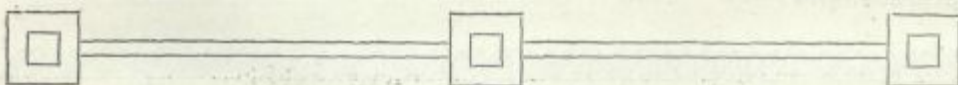
Karla se je toraj ravnala po tem.

* * *

Ob enajstih dopoldne je Karla potrkala na vrata, na katerih se je blestel v zlatih črkah napis: Dr. Ostriž.

„Naprej!“

„Gracijozno poklonivši se vstopila je Karla ter se predstavila: „Vam, častiti mojster velja moj prvi obisk. Tovariši in tovarišice so mi zagotavljale da ste vi prvi strokovnjak — — —“

„Le nikar predolgega uvoda! Kar na kratko mi povejte, s čim vam morem služiti?“

„Prosila bi vas, da bi me preizkusili. — —“

„Tu vendar ne, gospodična; morda vas obiščem na vašem stanovanju?“

„Nastopiti imam že nocoj prvikrat in bi mi zelo ustregli, ko bi — —“

„Dobro toraj! Ako vam je toliko na tem — — imam ravno še četrte ure časa. — —“

„Vi ste angel, gospod mojster! Kaj naj toraj storim, da si zagotovim vspeh svojega nastopa? — —“

„Izvolite sesti kar tu na zofo — — tako — — (gospodična Karla je graciozno sedla na zofo) — zdaj pa sezujmo mali čreveljček — — (Karla je ubogala ter si mislila: „Zdaj se pokazuje njegovo zanimanje za prozorne nogavice“) — tako — — zdaj se naredite tu kar zložno. (No, ta ne razume šale!) — — „Vi imate pa res srčkano nožico! Tako, zdaj še trenutek! — —“

Karla opazovala je strogega kritika, ki se je podal proti oknu salona: „Nihče bi ne prisodil temu človeku šestdeset let! In posebnejš je tudi! Ta ocenjuje talente po obliki nog. Res, največji mojstri so navadno posebnejši.“

Med tem se je galantni mojster vrnil od okna, pokleknil pred plesalko ter ji s posebno spretnostjo dvignil šumeča krila do kolen. Na to ji odpel nogovično podvezo ter potegnil nogovico z ljubke nožice.

„Kaj počenjate vendar? — — Vi ste zlobni, gospod mojster,“ vsliknila je Karla.

„Ali sem vam prizadejal kako bolečino?“

„Ne, nikakar ne! Hvaležna vam bom na vse veke, ako mi nikdar ne bodete prizadejali hujših bolečin. Vaše ostro pero, s katerim tako spretno — —“

„Pravzaprav oster nož — —“

„Da, da, vi raztelesujete večkrat v pravem pomenu besede nas uboge umetnice!“

„Ne bo menda take sile. Nikdar še nisem kake dame resno ranil!“

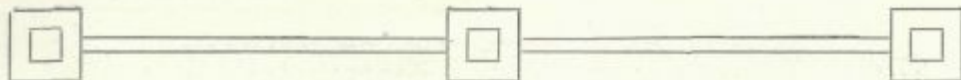
„No, no! Ceni se vas res visoko, ljubi mojster, toda še bolj se vas vse boji!“

„S tem mi gotovo ne laskate. Vendar zaupajte mi, gospodična, obžalovali ne bodete nikdar — —“

* * *

Vrata stranske sobe so se naenkrat odprle in star godrnjav gospod je planil v sobo: „Koliko časa vas bom moral pa še čakati. Deset minut je že, odkar sem zapustil kopelj!“

„Oprostite, gospod doktor,“ odgovoril je Karlin novi prijatelj, ta dama je prišla sem za menoj in me je prosila za tukajšnje negovanje, ker bo že nocoj nastopila — —“

„Kdo pa je ta dama?“

Začudena je gledala Karla moža. Kaj vendar išče ta odurni starec v stanovanju ljubeznivega kritika. Precej osorno se je obrnila toraj proti prišlecju: Gospod doktor Ostriž je bil tako ljubezniv, da je poskusil moj talent. Mislim, da to nobenega nepoklicanca ne briga.“

Obraz „nepoklicanca“ se je naenkrat izpremenil. Najprej je zarudel, potem pa se je glasno nasmejal: „Dovolite, ljubo dete, da se vam predstavim. Doktor Ostriž sem jaz in po poklicu baletni referent in umetniški kritik, vaš ljubeznivi prijatelj pa, ki je ravnokar poskušal vaš talent je — operater za kurja očesa, za kar vam ga sicer najtopleje priporočam!“

Vprašujoče je ogledovala Karla zdaj tega zdaj onega.

Operater kurjih oces pa se je oprášal: Iz govorjenja te gospodične res nisem mogel posneti česa pravzaprav želi in da koga družega išče — — zagotoviti pa moram, da na njeni nožici ni najmanjše napake.“

„To je redkost,“ pripomnil je pravi kritik smehljaje.

* * *

Karla pa je vzdihnila: „Tako, zdaj naj pričnem zopet iznova, da si zagotovim naklonjenost pravega kritika. — Toda, kar mora biti, mora pač biti!“

* * *

Naslednji dan priobčil je najrazširjenejši dnevnik, kar najlaskavejšo kritiko o novi baletni plesalki Karli Miletti.

Današnji posli.

Kuharica (svojemu gospodarju): „Gospod Mandelj, kadar Vam ne bom kaj prav naredila, povejte mi, toda z lepimi besedami, ne pa napraviti takoj tak vrišč. Pomisliti morate vendar, da nisem vaša žena!“

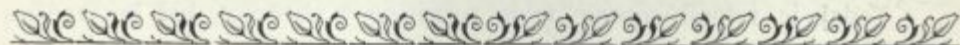

Dobrovoljček.

»Ti, ženka, meni se dozdeva, da se naš gospodar zate preveč zanima!«

»Kaj se misliš zaradi tega izseliti iz stanovanja?«

»To ne, toda najemnino mi mora vsekako nekoliko znižati.«

Odločitev.

Služkinja. »Dva gospoda se v predsobi prepirata za vstop — eden izmed njiju ima brazgotino na čelu!«

Gospodična: »Ta z brazgotino na čelu je moj ženin — njemu recite, da me ni doma!«

METEOROLOGIČNO.

Pred kratkim poročena moja sestričina me je povabila za nekoliko tednov k sebi na počitnice.

Stanovala je s svojim soprogom v krasni, razkošno opremljeni vili, skriti med zelenjem, prav kakor nalašč za uživanje medenih tednov.

Meni so odkazali lično sobico v stolpiču za stanovanje in tudi s prehranjevanjem sem bil prav zadovoljen.

Samo ob sebi se razume, da sem delal marljivo izlete v okolico in zato sem se še posebno zanimal za vreme.

Neko jutro pa sem zaspal in sestričina je prišla trkati na vrata, da bi me vzbudila.

„Kakšno vreme je danes, Alica?“ vprašal sem, sklonivši se v postelji.

„Izvrstno!“ odgovorila je sestričina ter odšla izpred moje sobe.

Vstal sem naglo ter odprl oboknice. Težki oblaki so zastirali nebo in dež je lil curkoma.

Oblekel sem se ter odšel k zajuterku. Ko sem stopil v zajuterkovalnico nahrulil sem sestričino, kako more reči, da je vreme izvrstno, dasi lije dež kakor iz škafo.

„Gotovo; vreme je izvrstno! Le poglej te oblake; gotovo bo deževalo vsaj štirinajst dni.“

Kaj je sestričina zblaznela? —

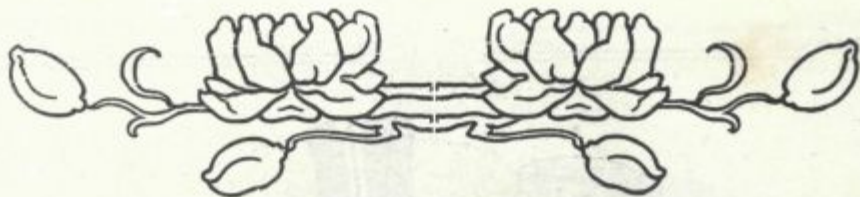
Hotel sem se vendar le prepričati, kje tiči vzrok, da govori sestričina o izvrstnem vremenu, dasi dežuje.

Tedaj je vstopil soprogo moje sestričine v obednico, baš ko je Alica zapustila sobo.

„No, mladi mož, kako se počutiš v zakonu?“ vprašal sem ga ter mu podal roko v pozdrav.

„Izvrstno, nasmehnil se je mladi soprogo, „kadar je lepo vreme, sem ves dan na lovu, kadar pa dežuje, ostanem lepo doma pri ljubeznivi svoji ženki ter se ljubkujeva kakor golobica in golob.“

„Tako, tako! — — — No, zdaj pa že vem, zakaj je sestričina danes govorila o izvrstnem vremenu.“

DOBER NAUK.

Janko je vzrasel v hiši svojega strica v krepkega dečka. Dobri mož je skrbel po očetovsko zanj ter mu vtepel marsikak dober nauk v glavo. Določil ga je za trgovski stan ter mu zato večkrat ponavljal naj si izbere dobrega veščega gospodarja, vse dobro naj si od njega prisvoji in misli, da mu je ves svef odprt.

Janko je res kasneje vstopil kot blagajničar pri vrlem gospodarju, prisvojil si njegovo blagajno in ker si je zapomnil tudi, da mu je ves svet odprt, popihal jo z denarjem v Ameriko.

Konzultacija.

Zdravnik (soprogi svojega pacienta): „Ali ste kaj zapazili, milostiva, da bi se vašemu soprogu mračil duh?“

Soproga: „Da, gospod zdravnik. Baš sinoči me je vprašal, če sem se ž njim poročila iz ljubezni.“

Nepremišljeno.

Rabelj (na smrt obsojenemu pod vislicami): „Ne pripravljajte se vendar tako nerodno, kakor da bi se vas prvič obesilo!“

Preneumno.

— „Rečem vam, gospodična, da mi je takole vesljanje po jezeru najljubša zabava.“

— „Tako, zakaj mi niste to prej povedali, pa bi ne šla k vam v čoln!“

Zablebetal.

„To vam rečem, moja nevesta zna imenitno poljubiti!“
„Kaj ne da!“

Iz vojašnice.

Častnik: „Čemu se vrše vsako leto vojaške vaje?“

Novinec: »Zato, da imajo tudi kmečka dekleta nekaj od vojaške ljubezni.«

Utrink.

„Ženske ne smeš nikdar ljubiti zaradi njenega bogastva; zato glej, da si kar najpreje prisvojiš nje denar in potem jo ljubi zaradi družih njenih čednosti“.

SAMOMORILKA.

Zdravnik mi je ukazal, da moram iti na deželo, da si tam v tihi samoti okrepim zdravje. Zlasti mi je naročil, da se moram varovati vsakega vznemirjenja.

Podal sem se toraj v prijazno vas Teharje na Štajerskem. Gostilna, kjer sem se nastanil, ni dala nobenega povoda, da bi se razburjal. Hrana je bila dobra, soba prijetna, postelja prostorna in mehka in postrežba ljubezniva.

Bilo bi tako vse v redu, ko bi krčmarica ne imela pri sebi sorodnice Klare.

Klara je bila sveže in zdravo kmetsko dekle. Oči bistrih kakor gorsko jezero, las kakor prvo zlato in nje stas — — — skratka: Klara mi je prav posebno ugajala.

Ako pa meni kako dekle ugaja, hočem jo tudi poljubiti. Ako ne dobim poljuba, se jezim, jezo pa mi je zdravnik strogo prepovedal, zato sem moral gledati, da dobim poljub.

Tako se je pripetilo neko jutro, da mi je Klara prinesla zajutrek v sobo. Solnce je sijalo tisto jutro tako lepo v sobo, kakor še nikdar poprej in skozi odprto okno se je slišalo škrjančkovno žvrgolenje. Bil sem tako v najlepšem razpoloženju in naenkrat sem držal Klaro čez pas ter ji pritisnil poljub na žareče ustnice.

Klarica ni zakričala, kakor zakriče navadno hišinja, tudi mi ni dala klofute, niti ni zastokala, temveč mi je prav pošteno vrnila poljub.

To mi je bilo dovolj. Uvidel sam, da Klarici tudi jaz ugajam, kajti neznana ji je bila koketnost.

Najina ljubezen se je unemala od dne do dne bolj ter se razvijala kar avtomatično, ne da bi kdaj jemala v misel najino bodočnost.

Sicer pa mi je zdravnik prepovedal vsako razburjenje, in premišljevanje bodočnosti je gotovo razburljivo. Tudi Klarica se ni brigala za posledice.

Kadar sva pozno v noč sedela v vrtni lopi in kramljala, mislila sva samo na sedanost in Klarica se je brezskrbno smehljala mojim dovtipom.

To naivno, nepokvarjeno dete se mi je pravzaprav smililo. Čar prvega navdušenja je polagoma izhlapel in uvidel sem, da Klarica ne more biti nikdar moja družica za življenje. Počasi in previdno sem se začel umikati in nekega dne vprašal sem jo kar naravnost: „Klarica kaj, bi storila, ko bi te jaz zapustil?“

„Skočila bi v Voglajno!“ odgovorila je mirno. (Voglajna je potok, ki teče mimo Teharjev.)

Prestrašil sem se te odločne izjave Klaričine tako, da sem kar vstrepetal. Toraj tako globoko se je že vkoreninila ljubezen v njenem neizkušenem srcu. To utegne imeti še jako slabe posledice zame.

Priznati moram, da me je ta ljubezen Klaričina zanjo docela ohladila.

Nisem prijatelj tragike v ljubezni in se ogibljem vseh zvez, ki bi utegnile končati s samomorom ali pa s zakonom.

Od tega dne sem še le prav začel iskati prilike, otestiti tse kar najpreje tega ljubkovanja. Nekoč sem zbral vso svojo energijo ter ji dejal: „Klarica, nepremagljive ovire nama zaprečujejo zakon, ločiti se toraj morava za vedno!“

Deklica je obledela in ni niti besedice izpregovorila. Stala je nekaj časa kakor brezčuten kip pred menoj, potem pa je zbežala.

Zdaj začutil sem še le kes zaradi svojega brezobzirnega nastopa. Naposled so morda vendar le še deklice, ki res skačejo v vodo, ako so prevarane.

Prebil sem noč nemirno in že ob prvem svitu stal oblečen ob oknu.

Nek čudni nemir me je gnal v bližino potoka. Komaj se približam bregu začul sem v svoji bližini korake, stopil sem za bližnji grm ter opazoval svojo okolico. Naenkrat sem zagledal v bližini Klarico.

Ubogo dete je korakalo potrto ob bregu globokega potoka ter zrlo v valove. Neka čudna boleš mi je stiskala srce, obenem pa se me je polastil ponos, da me neko žensko bitje ljubi tako, da se raje utopi v valovih, kakor da bi izgubilo mojo ljubezen.

Že sem se ji hotel približati, kar začujem v svoji bližini zopet korake in čvrst lep mladenič približeval se je Klarici z nasprotni strani.

Klarica je vesela dvignila glavo in kmalo slonela v njegovem objemu.

„Ali me ljubiš, Klarica?“ vprašal jo je mladenič tako glasno, da sem čul vsako besedo.

„Da,“ vskliknila je Klarica.

„Kaj bi pa storila, ko bi te zapustil in ne prišel več k tebi?“

„Skočila bi v Voglajno!“ dejala je Klarica žalostno, kakor prejšnji večer meni.

Dovolj mi je bilo. Še tisti dan pobral sem svoja kopita ter odšel domov, kajti zdravnik mi je prepovedal vsako vznemirjenje in pogled na Klarico me je vznemirjal.

Obup.

Neki gizdavi gospe so povedali, da se je njen mož na potovanju ponesrečil, da je mrtev.

„Moj Bog!“ vskliknila je gospa v obupu. „To je strašna nesreča, kajti črna obleka mi ne pristoja dobro!“

MED ZALJUBLJENCI.

Po Bleiweisovem parku se je izprehajala zaljubljena dvojica. Ona je bila stara komaj šestnajst let, on pa kakih devetnajst.

Sledil sem jima, ne da bi me bila opazila. Bila sta v nek pogovor zatopljena, vendar pa nisem mogel slišati, o čem sta govorila. No, orijentalско vprašanje gotovo nista prerešetavala.

Naenkrat vjamem nekoliko besed.

„Kje pa stanuješ ljubica?“

„Svetega Petra cesta,“ odgovorilo je dekle.

„Izvrstno!“ vzdihnil je on. „Koliko je številka?“

„To pa ne povem.“

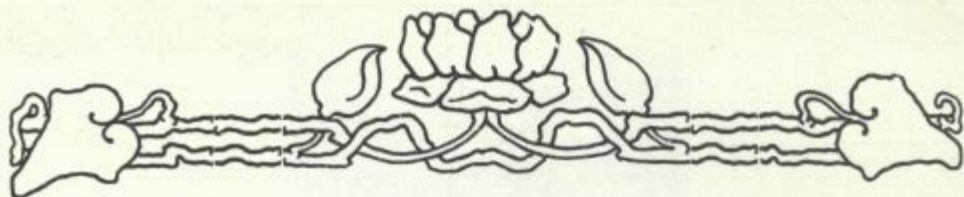
„Prosim te, povej mi, povej!“

„Kaj mi boš dal za to?“

„Toliko poljubev, kolikor je številka na hiši, v kateri stanuješ?“

„To lahko obljubiš, lumpacij, ker veš da je na vsej svetega Petra cesti samo 101 številka.“

NAFRIGANEC.

Boris Bršlin, znan lekhoživec je uvidel, da se bo moral oženiti. Njegovi upniki so ga silili v zakon. Poprosil je toraj za roko imovite deklice, katere mu dekličin oče tudi ni odrekel temveč mu dejal: „Moji hčerki bom dal vsako leto pet tisoč kron, na dan poroke pa bom poplačal vse vaše dolgove.“

„Vse, ki jih bom napravil do tedaj?“ vprašal je Bršlin.

„Da gotovo!“

„Prav!“ odgovoril je Bršlin. „Potem se pa lahko takoj zaročiva, na poroko pa počakajva še eno leto.“

Iz gledališkega sveta.

„Ti torej nameravaš pogodbo z ravnateljem razrušiti, Elvira?“

„Na vsak način!“

„In kaj daje temu povod?“

„Pomisli, ravnatelj mi je zamolčal, da odide letos vse vojaštvo iz mesta!“

Lahki ljudje.

— „Kača zavistna! Ti si mi prevzela Edvarda!“

— „Kaj se boš jezila; saj imaš še dovolj drugih!“

— „Pa ravno Edvardu sem bila — zvesta!“

Med zakonskimi.

Ona: „Nov dežni plašč mi boš moral kupiti, ker ta je že slab, kakor vidiš.“

On: „Eh, za dež je že dober, ob lepem vremenu ga pa ne nosiš!“

NEVERJETNO, TODA RESNIČNO.

Nek večer so si v veseli družbi pripovedovali, na kako čudovit način se včasih kaka izgubljena reč zopet najde. Drug je hotel prekositi drugega s čudovitejšim slučajem; tedaj pa se je oglasil za besedo sodni tajnik gospod Caherlin:

„Gospoda!“ dejal je, „povedati vam hočem slučaj, ki prekaša vse slučaje, kar sem jih čul nocoj med vami.“

„Bil sem s svojo ljubo Amelijo — to je dobro, da je ni nocoj tu, kajti ona ne sliši rada tega dogodka — bil sem toraj s svojo Amelijo na poročnem potovanju. Ko sva bila že kakih štirinajst dni na potu ter se bližala svojemu domu, ostala sva še nekoliko dni na Dunaju, kjer sem imel prijatelja iz šolskih let.

Nek večer oprostil sem se pri svoji ljubljeni ženki ter jo prosil, naj mi dovoli, da obiščem prijatelja. Amelija mi je seveda dovolila. Šel sem toraj po srčnem slovesu z doma, ona pa je legla k počitku.

Kako in kje povsod sva s prijateljem tisto noč rogovčila, ne pride tu v poštev, ko pa sva sedela okoli druge ure ponoči v neki kavarni, zapazil sem, da nimam več poročnega prstana v žepu, kamor sem ga, kakor delajo zakonski možje navadno, pred začetkom krokanja spravil.

Še danes se mi lasje zježe, ko se spomnim na tedanji svoj položaj. Kaj bo rekla moja ljuba Amelija, ko bo zapazila, da sem brez prstana; in kaj si bo o meni mislila.

Po pravici povem, da me je tisti večer vse veselje do krokanja popolnoma minilo. Poslovil sem se od prijatelja, šel ves potr domov ter se srečno splazil v svojo spalnico tako, da me moja ljuba ženka ni slišala.

Tudi naslednje jutro sem jo zgodaj, ko je še Amelija spala, popihal natihem z doma ter šel v pritličje v kavarno na zajutrek. Marker se je seveda čudil, da sem že tako zgodaj zopet na nogah, kar pri novoporočencih baje ni navada, toda prinesel mi je zahtevano kavo ter razno pecivo.

Že sem podrobil dve štrucici v kavo, tedaj pa prelomim še tretjo in gospoda moja, kaj mislite. Kaj sem našel v štrucici.“

„Prstan! Seveda prstan!“ vskliknili so poslušalci soglasno.

„Kaj še! V štrucici sem našel — rozino.“

ČUDNA KUPČIJA.

Imovit posebnež si je izmislil, da bi si nabavil krsto še za časa življenja. Podal se je toraj k prodajalcu mrtvaških krst ter mu povedal svojo željo.

„Dobro, gospod,“ dejal je prodajalec, „ako si danes kupite pri meni krsto, lahko ostane pri meni shranjena do vaše smrti.“

„Prav,“ pritrdil je posebnež, „kupil pa bi rad res lepo in trpežno krsto; najljubša bi mi bila hrastova, naj že stane kolikorkoli.“

„Potem vam pa priporočam tole,“ dejal je prodajalec. „S to krsto boste gotovo zadovoljni.“

Mlada gospodinja.

Gospa (svojemu soprogu profesorju razstlinstva): „Ljubi mož, povej mi, povej, kako se dela špinačo?“

Zvitež.

Gospa: „Kaj ti je prišlo na misel, da si nastavlil za svojega blagajničarja tako grdega človeka. Poglej, mož škili na oba očesa, ima postrani skrivljen nos, vsa zveržena ušesa ter še polno drugih grdih napak.“

Gospod: „Ljuba moja; baš zato sem ga nastavlil za svojega blagajničarja, ker ima toliko tako lepih — posebnih znamenj!“

Dvom.

Jaz pa res ne razumem te mitologije. Satiri so bili vendar vsi samci, pa jih upodabljajo z rogovi.

Zakonsko.

„Veš kaj, ženica; zdravnik je dejal, da se mi utegne duh omračiti.“

»Beži, beži! Zdravniki nič ne vedo; saj so tudi tedaj, ko si se z menoj poročil dejali, da si znorel!“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Francišškanske) ulice 6.